

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **J. W.**, proti žalované **Masarykově univerzitě**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 617/9, o žalobě proti rozhodnutí prorektora Masarykovy univerzity ze dne 12. 11. 2013, č.j. MU-PS/22851/2013/30224/FSS,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí prorektora Masarykovy univerzity ze dne 12. 11. 2013, č.j. MU-PS/22851/2013/30224/FSS, a rozhodnutí děkana Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity ze dne 24. 9. 2013, č. j. MU-PS/20349/2013/30224/FSS, **se zrušují** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 3. 2013, č.j. MU-PS/5548/2013/30224/FSS, děkan Fakulty sociálních studií (dále též „děkan“) vyměřil žalobci poplatek za prodlouženou dobu studia ve výši 15 000 Kč za dalších započatých šest měsíců studia.

[2] Dne 19. 8. 2013 podal žalobce žádost o přezkoumání rozhodnutí, ve které uvedl, že z druhé upomínky na neuhrazený poplatek za studium, která mu byla doručena dne 15. 8. 2013, se dozvěděl o vyměření poplatku za studium. Rozhodnutí mu dle něj dosud nebylo doručeno, a proto pouze obecně namítal, že rozhodnutí musí být doručeno do vlastních rukou, aby se s ním mohl fakticky seznámit. Výše poplatku byla stanovena v rozporu s § 58 odst. 6 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „zákon o vysokých školách“), jelikož konkrétní výše poplatků musí být stanovena přímo ve statutu vysoké školy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013-37). Navrhl tedy poplatek zrušit, nebo prominout, neboť částka 15 000 Kč by byla pro jeho početnou rodinu (3 malé děti) příliš velkou zátěží.

[3] Děkan vyhodnotil přípis žalobce jako žádost o prominutí zmeškání lhůty pro podání žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana o vyměření poplatku za studium. Měl za to, že rozhodnutí o vyměření poplatku bylo žalobci řádně doručeno a o vyměření byl navíc informován prostřednictvím fakultního mailu dne 20. 3. 2013 s upozorněním, že rozhodnutí nalezne online v informačním systému Masarykovy univerzity (dále též „IS MU“). Lhůta pro podání žádosti uplynula dne 17. 4. 2013, a jelikož žalobce neuvedl žádné objektivní důvody, pro které nemohl stanovenou lhůtu dodržet, děkan zmeškání lhůty usnesením ze dne 24. 9. 2013, č. j. MU-PS/20349/2013/30224/FSS, neprominul.

[4] V odvolání ze dne 14. 10. 2013 (doručeno dne 15. 10. 2013) žalobce uvedl, že o prominutí lhůty žádat nemohl, jelikož lhůta pro podání žádosti o přezkoumání rozhodnutí zmeškána nebyla. Samotný text rozhodnutí o vyměření poplatku byl žalobci doručen až dne 26. 9. 2013 přes IS MU, a lhůta pro podání žádosti o přezkoumání rozhodnutí tak nemohla být zmeškána. Usnesení je nepřezkoumatelné, jelikož v něm nejsou uvedeny předpisy, podle kterých děkan postupoval, a rovněž chybí způsob a datum doručení rozhodnutí o vyměření poplatku. Požadovat poplatek po osobě, která nemá právo na zápis do dalšího semestru, je v rozporu s dobrými mravy. Jistě nebylo úmyslem zákonodárce, aby škola profitovala na poplatku za delší dobu studia pouze z důvodu formálního procesu ukončujícího studium. Výše poplatku byla stanovena v rozporu s § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách, jelikož konkrétní výše poplatků musí být stanovena přímo ve statutu vysoké školy. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby rektor usnesení děkana, stejně jako rozhodnutí děkana o vyměření poplatku, zrušil, případně aby poplatek prominul, nebo snížil na 1 000 Kč, neboť částka 15 000 Kč by byla pro jeho početnou rodinu přílišnou zátěží.

[5] V záhlaví označeným rozhodnutím prorektor Masarykovy univerzity (dále též „prorektor“) potvrdil usnesení děkana ze dne 24. 9. 2013. Uvedl, že rozhodnutí o vyměření poplatku bylo dne 6. 3. 2013 uloženo na poště a připraveno k vyzvednutí. O tom byl žalobce informován včetně poučení o náhradním doručení. Žalobce si zásilku nevyzvedl, a proto byla vrácena na Fakultu sociálních studií. V souladu s § 23 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a čl. 21 Statutu MU bylo rozhodnutí považováno za doručené dne 18. 3. 2013. Dne 20. 3. 2013 bylo doručení žalobci oznámeno mailem a současně byl v IS MU zpřístupněn jeho text. Lhůta pro podání žádosti o přezkoumání rozhodnutí běžela do dne 17. 4. 2013. Dne 18. 4. 2013 nabylo rozhodnutí právní moci a od tohoto dne již není možné výši vyměřené částky jakkoli měnit. Zmeškání zákonné lhůty může být prominuto pouze ze závažných objektivních důvodů, které však žalobce neuvedl. Rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013-37, byl vydán v jednom konkrétním případě studentky Masarykovy univerzity a nedopadá na individuální rozhodnutí ostatních studentů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[6] Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutí prorektora je nepřezkoumatelné, jelikož neobsahuje všechny náležitosti, nebyly vypořádány všechny odvolací námitky a rozhodnutí vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu.

[7] Konkrétně žalobce namítal, že v písemném vyhotovení rozhodnutí nejsou uvedeny identifikační údaje veřejné instituce, která rozhodnutí vydala. V záhlaví je uveden prorektor a v zápatí Masarykova univerzita. Nelze tedy seznat, kdo rozhodnutí vydal. Rozhodnutí přitom nevydává rektor (příp. pověřený prorektor), ale vysoká škola, která tedy musí být jasně označena.

[8] Prorektor pouze zastupuje a jedná jménem rektora, který však v rozhodnutí nebyl označen. Samotný prorektor nebyl oprávněn rozhodnutí vydat a podepsat vlastním jménem.

[9] Písemnost žalobce ze dne 14. 10. 2013 nebyla žádostí, ale odvoláním proti usnesení o neprominutí lhůty. Rozhodnutí prorektora však v rozporu s § 90 odst. 5 správního řádu neobsahuje výrok o zamítnutí odvolání žalobce.

[10] Žalobci nebylo dne 6. 3. 2013 dodáno žádné oznámení a poučení o náhradním doručení, tudíž žalobce nevěděl, že je mu rozhodnutí o vyměření poplatku doručováno.

[11] Prorektor nevypořádal odvolací námitky žalobce, že o prominutí lhůty žádat nemohl, jelikož lhůta pro podání žádosti o přezkoumání rozhodnutí zmeškána nebyla. Samotný text rozhodnutí o vyměření poplatku byl žalobci doručen až dne 26. 9. 2013 přes IS MU, a lhůta pro podání žádosti o přezkoumání rozhodnutí tak nemohla být zmeškána. Dále nevypořádal námitku, že usnesení je nepřezkoumatelné, jelikož v něm nejsou uvedeny předpisy, podle kterých děkan postupoval, a rovněž chybí způsob a datum doručení rozhodnutí o vyměření poplatku.

[12] Rozhodnutí prorektora vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť rozhodnutí o vyměření poplatku ze dne 5. 3. 2013 nebylo žalobci doručeno dne 18. 3. 2013, ale až dne 26. 9. 2013, kdy se žalobce s rozhodnutím seznámil nahlédnutím do IS MU.

[13] Dle § 68 odst. 2 a 3 zákona o vysokých školách musí být student o rozhodnutí o právech a povinnostech prokazatelným způsobem uvědomen, rozhodnutí přitom musí být doručeno do vlastních rukou. Jelikož se držiteli poštovní licence nepodařilo do vlastních rukou žalobci písemnost doručit, měla být uložena na poště nebo na vysoké škole a student měl být na doručování rozhodnutí upozorněn. Po uplynutí úložní doby mělo být rozhodnutí vhozeno do domovní schránky. Vhození písemnosti do schránky lze vyloučit pouze v odůvodněných případech. Tím, že fakulta rozhodnutí v rozporu s § 23 odst. 4 správního řádu nevhodila rozhodnutí do poštovní schránky, došlo k takové vadě řízení, která činí toto a všechna navazující rozhodnutí nezákonná.

[14] Lhůta k podání žádosti o přezkoumání rozhodnutí uplynula až dne 9. 11. 2013, nikoliv dne 17. 4. 2013. Text rozhodnutí děkana byl zpřístupněn v IS MU dne 24. 9. 2013, od kterého počala běžet 15denní lhůta, která uplynula až dne 9. 11. 2013 (žalobce měl zřejmě na mysli dne 9. 10. 2013). Jelikož žádost o přezkoumání rozhodnutí byla žalobcem podána již dne 19. 8. 2013, nemohla být lhůta pro podání žádosti zmeškána.

[15] Napadené rozhodnutí se vůbec nezabývalo věcnou správností usnesení děkana. Žalobce žádal o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku, a proto měl děkan podle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách žádosti pouze vyhovět a rozhodnutí změnit nebo zrušit, anebo rozhodnutí předat rektorovi, který následně mohl rozhodnout, že žádosti nevyhovuje, např. právě pro zmeškání lhůty pro podání žádosti. Usnesení děkana bylo vydáno nezákonně a rektor jej měl prohlásit za nicotné podle § 77 odst. 1 správního řádu.

[16] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí prorektora, jakož i usnesení děkana, zrušil.

III. Vyjádření žalované k žalobě

[17] Ve vyjádření k žalobě žalovaná upozornila, že žalobce nenapadá samotné rozhodnutí o vyměření poplatku, ale pouze způsob, jakým mu bylo doručeno. K tomu uvedla, že při doručování rozhodnutí nebyl žalobce zastižen, proto byl dle prohlášení doručujícího orgánu dne 6. 3. 2013 písemně vyzván k vyzvednutí záslky a bylo mu ponecháno poučení. Žalobce si záslku ve stanovené lhůtě deseti dnů nevyzvedl, a proto byla vrácena zpět odesilatel. V souladu s pravidly doručování podle správního řádu a Statutu MU nabylo rozhodnutí právní moci dne 18. 3. 2013. Lhůta pro podání žádosti o přezkum uplynula dne 17. 4. 2013.

[18] O rozhodnutí o právech a povinnostech musí být student prokazatelným způsobem uvědoměn, to však nemůže být překážkou pro výkon rozhodnutí v případech, kdy se adresát převzetí rozhodnutí vyhýbá až již záměrně nebo z nedbalosti.

[19] Rozhodnutí prorektora obsahuje všechny náležitosti včetně označení správního orgánu, který rozhodnutí vydává. Funkční příslušnost prorektora pro vydání napadeného rozhodnutí je v souladu s § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách dána Organizačním řádem MU. V odůvodnění se prorektor vypořádal se všemi odvolacími námitkami.

[20] Na základě výše uvedeného žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání účastníků řízení

[21] V replice k vyjádření žalované ze dne 14. 5. 2014 **žalobce** uvedl, že Statut MU neupravuje způsob náhradního doručení. Rozhodnutí tedy nemohlo být doručeno jiným způsobem, než doručením do vlastních rukou, což se však v daném případě nestalo. Druhou upomínku ze dne 7. 8. 2013 si žalobce nepřevzal osobně, neboť se v tu dobu nacházel v zahraničí. Tato písemnost musela být vydána jiné osobě - otci žalobce, který má stejné jméno, příjmení i bydliště jako žalobce (k tomu žalobce navrhl jako důkaz výslech otce); do dispozice žalobce se dostala dne 15. 8. 2013. Dne 17. 8. 2013 se žalobce pokoušel v IS MU

najít text rozhodnutí o vyměření poplatku, který se však na předmětném odkazu nenacházel (k tomu žalobce navrhl jako důkaz výslech pověřené osoby paní D.).

[22] Po nahlédnutí do spisu dne 29. 9. 2014 **žalobce** ve vyjádření ze dne 4. 10. 2014 uvedl, že samotná přítomnost v aplikaci IS MU *Moje výměry poplatků za studium* neznámá, že je možné se bez dalšího seznámit s textem rozhodnutí. Je nutné ještě kliknout na odkaz *Kopie rozhodnutí o vyměření poplatku*. V daném případě dne 17. 8. 2013 se po kliknutí na tento odkaz žádný text neobjevil. Dále žalobce zopakoval, že mu žádné oznámení o doručování rozhodnutí ze dne 5. 3. 2013 ani poučení nebylo dodáno, minimálně ne zákonným způsobem.

[23] **Žalovaná** v duplice ze dne 20. 11. 2014 zdůraznila, že rozhodnutí o vyměření poplatku bylo žalobci doručováno standardním způsobem, zcela v souladu s § 68 zákona o vysokých školách a § 23 správního řádu. Správní řád v § 23 odst. 4 umožňuje správnímu orgánu vyloučit vložení nevyzvednuté písemnosti do poštovní schránky. Žalovaná tento postup upřednostňuje, neboť má plnou kontrolu nad doručením zásilky. Každý student je navíc předem informován o blížícím se vzniku poplatkové povinnosti a může tedy doručení rozhodnutí očekávat.

[24] Ve vyjádření ze dne 1. 12. 2014 **žalobce** uvedl, že z vyjádření žalované vyplývá, že fyzická kontrola zpřístupnění textu rozhodnutí v IS MU neprobíhá. Ani žádný další důkaz neprokazuje, že byl text rozhodnutí skutečně v dané době zpřístupněn. Ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu sice umožňuje vyloučit vhození nevyzvednuté písemnosti do schránky, avšak pouze v odůvodněných případech, což případ žalobce není. Důvodem implementace předmětného ustanovení do správního řádu bylo zvýšení pravděpodobnosti dodání doručované písemnosti do dispozice adresáta.

V. Posouzení věci soudem

[25] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí prorektora žalované, jakož i předcházející rozhodnutí děkana Fakulty sociálních studií včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**. Na základě § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil bez nařízení jednání a vzhledem k okolnostem zrušil i rozhodnutí děkana, které mu předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

[26] Námitky vůči formálním náležitostem napadeného rozhodnutí soud důvodnými neshledal. Z rozhodnutí je zřejmé, že jej vydal jménem Masarykovy univerzity její prorektor J. N. z pověření rektora.

[27] Ustanovení § 58 odst. 8 a § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách svěřují rektorovi vysoké školy pravomoc rozhodovat o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem a pravomoc v rámci tohoto přezkoumání vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti. Tato ustanovení však nelze vykládat izolovaně. Ustanovení § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách totiž umožňuje rektorovi určit, že při výkonu těchto pravomocí jej bude zastupovat prorektor. Jelikož zákon nespecifikuje formu tohoto určení, může se jednat o individuální pověření i obecnější vnitřní předpis. Vždy však musí rozsah zastoupení skutečně určit rektor. Tuto podmínku splňuje Organizační řád

Masarykovy univerzity, neboť se jedná o vnitřní předpis vydávaný rektorem. Z něj potom plyne rozsah zastoupení rektora prorektorem pro záležitosti studentů, do něhož spadá i přezkoumávání rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem a jeho snižování, prominutí nebo odložení termínů jeho splatnosti. Jestliže tedy napadené rozhodnutí vydal jménem rektora v zastoupení prorektor pro záležitosti studentů, je takové rozhodnutí z hlediska funkční příslušnosti vydáno v souladu se zákonem o vysokých školách (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013-37; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Sice by bylo vhodné v rozhodnutí uvést, na základě jakého předpisu prorektor zastupuje rektora, nicméně nejedná se o takovou náležitost, jejíž absence by způsobovala nezákonnost rozhodnutí. Jinak tomu však bylo při samotném hmotném posouzení věci.

[28] Dne 5. 3. 2013 vydal děkan rozhodnutí dle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách o vyměření poplatku za prodlouženou dobu studia. Dne 19. 8. 2015 podal žalobce děkanovi listinu nadepsanou *Žádost o přezkoumání rozhodnutí*. Z textu této žádosti vyplynulo, že žalobce měl za to, že rozhodnutí o vyměření poplatku mu dosud nebylo doručeno. Obecně měl za to, že výše poplatku byla stanovena v rozporu s § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách, jelikož konkrétní výše poplatků musí být stanovena přímo ve statutu vysoké školy. Navrhl rozhodnutí zrušit, nebo poplatek prominout.

[29] Děkan vyhodnotil žádost žalobce jako žádost o prominutí zmeškání lhůty pro podání žádosti o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku a dle § 41 správního řádu zmeškání lhůty neprominul.

[30] I v režimu zákona o vysokých školách jistě platí zásada, že podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu bez ohledu na to, jak je označeno. V nyní projednávané věci však děkan posoudil žádost žalobce v rozporu s jejím obsahem. Žádost žalobce byla označena jako žádost o přezkoumání rozhodnutí a tomuto označení rovněž plně odpovídal obsah přípisu ze dne 18. 8. 2013. Žalobce uvedl, že rozhodnutí o vyměření poplatku mu dosud nebylo doručeno, a že bylo vydáno nezákonně. Proto navrhoval rozhodnutí zrušit, nebo poplatek prominout. O prominutí zmeškání lhůty nežádal. Jednoznačně se tak jednalo o žádost o přezkoumání rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 4 ve spojení s § 58 odst. 8 zákona o vysokých školách.

[31] Lze dát za pravdu žalobci, že pokud děkan vyhodnotil, že žádost o přezkoumání rozhodnutí je podána opožděně, měl ji předat k rozhodnutí rektorovi. Sám totiž může žádosti pouze vyhovět a rozhodnutí změnit nebo zrušit (viz § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách a čl. 20 odst. 7 Statutu MU).

[32] Nesprávný postup správního orgánu prvního stupně mohl v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení napravit správní orgán druhého stupně, což se však nestalo.

[33] Ze záhlaví napadeného rozhodnutí vyplývá, že prorektor rozhodoval podle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách ve spojení s § 81 až § 93 správního řádu a potvrdil usnesení děkana o neprominutí zmeškání lhůty. Přestože právní úprava dle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách nepočítá s využitím řádných opravných prostředků (žádost o přezkoumání je mimořádným opravným prostředkem), prorektor odkázal na ustanovení správního řádu,

která upravují odvolací řízení. Na druhou stranu je ve výroku uvedeno, že prorektor zvážil důvody uvedené v „žádosti“ žalobce ze dne 14. 10. 2013, nikoli tedy v odvolání. Prorektor ve výroku rozhodnutí potvrdil usnesení děkana, avšak odvolání žalobce nezamítl. Z výroku rozhodnutí tedy není zcela zřejmé, o čem přesně prorektor rozhodoval.

[34] Pokud prorektor potvrzoval usnesení děkana ve smyslu § 41 správního řádu, měl vypořádat veškeré odvolací námitky a zabývat se pouze okolnostmi podstatnými pro prominutí zmeškání lhůty, nikoli přezkumem samotného rozhodnutí o vyměření poplatku. K tomu lze upozornit na skutečnost, že rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu je rozhodnutím podkladovým, které předběžně upravuje poměry svých adresátů a ve vztahu ke konečnému posouzení včasnosti samotné žádosti má tedy charakter rozhodnutí předběžného.

[35] Na druhou stranu pokud měl prorektor v úmyslu přezkoumat rozhodnutí o vyměření poplatku, měl postupovat podle § 68 odst. 4 ve spojení s § 58 odst. 8 zákona o vysokých školách, čemuž by musel odpovídat i výrok rozhodnutí. Ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy není zřejmé, podle jakých právních předpisů prorektor postupoval a co přesně přezkoumával.

[36] Lze tedy uzavřít, že usnesení ze dne 24. 9. 2013 je nezákonné, jelikož děkan postupoval v rozporu s žádostí, kterou podal žalobce. Rozhodnutí prorektora tuto vadu nenapravilo a samo o sobě je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

[37] Zjištěné vady usnesení děkana však nedosahovaly takové intenzity, že by v jejich důsledku došlo k faktické neexistenci (nicotnosti) samotného správního aktu ve smyslu § 77 správního řádu.

[38] Důkazy navrhované žalobcem soud neprovedl pro jejich nadbytečnost, jelikož směřovaly k prokázání okolností doručování, k jehož přezkumu se soud z výše uvedených důvodů nedostal.

VI. Závěr a náklady řízení

[39] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí děkana nezákonným a rozhodnutí prorektora nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Proto tato rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 3, 4 s. ř. s.], ve kterém je vázána výše vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Především je třeba v dalším řízení vycházet z toho, že písemnost žalobce ze dne 18. 8. 2013 (podána dne 19. 8. 2013) byla žádostí o přezkum rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem ve smyslu § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách a o této žádosti dosud nebylo žádným způsobem rozhodnuto.

[40] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů

řízení vůči žalované. Žalobci přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, k jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. února 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu